

Dit is een excerpt uit het Zwartboek “Gezinnen worden niet uit elkaar gerukt”, dat de Stichting Buitenlandse Partner in juli 2006 heeft uitgebracht.

Uit onderstaande tekst mag - mits prudent en rekening houdend met de belangen van de betrokkenen - worden geciteerd.

© Stichting Buitenlandse Partner, Houten 2006

Hoofdstuk 3 Partners van asielzoekers

8 Te jong voor de looneis; gezin uit elkaar gerukt

Ik voel alleen maar pijn en ben moe, heel moe. Het is alsof iets te drinken pakken al veel te zwaar is, alsof ik bij alles wat ik doe mijn eigen moet voortslepen. Ik heb nu al zoveel meegemaakt, mijn opa van zijn strop kunnen halen, mijn oom die met mij en mijn neefje van een dijk af wilde rijden, mijn tante aan de drugs kwijtgeraakt, mijn oma aan de alcohol, familieruzies, mijn oom die mijn kindje uit mijn buik wilde snijden in de tijd dat ik zwanger was en ga zo maar door. Ik dacht dat ik nu eindelijk rust zou hebben, gewoon gelukkig kon zijn. Ik heb een eigen gezinnetje, eigen huisje, eigen leventje. Maar nu weer raak ik alles kwijt, gaat alles kapot wat ik lief heb. En waarom? Omdat de man waar ik van houd, die mij gelukkig maakt, een asielzoeker is.

We wonen nu ongeveer 3 jaar samen en hebben een heel lief, mooi en vrolijk dochtertje van 7 maanden. Mijn vriend is sinds kort uit geprocedeerd en moet binnenkort Nederland gaan verlaten. Waarom begrijp ik echt niet. Ik snap best dat als er zoveel Nederlanders werkeloos zijn, er geen plek is voor economische vluchtelingen.

Ik begrijp dat Nederland ook een keer vol is en vind het goed dat er nu regels zijn dat vluchtelingen die werkelijk in nood zitten geholpen worden en economische vluchtelingen worden geweerd zodat er plek is voor mensen die het echt nodig hebben. Ik begrijp ook dat veel Nederlanders het zat zijn zoveel belasting te betalen waarmee mensen die misbruik maken van een uitkering onderhouden worden, terwijl ze hele wiet plantages hebben, er zwart bij werken, er hele families op een verzekeringspas worden geopereerd, er kinderbijslag wordt ontvangen voor kinderen die daadwerkelijk niet eens bestaan, enzovoort. Natuurlijk vind ik het goed dat er nu eindelijk eens regels komen en er duidelijkheid is, maar het gaat wel over een kleine groep fraudeurs waaronder ook Nederlanders.

Wij, onze vaders, onze opa's, onze overgrootouders enzovoort hebben hard gewerkt om Nederland te maken tot wat het nu is. En ondanks dat je het niemand kwalijk kan nemen dat wanneer hij arm is hij op zoek gaat naar een beter leven, zijn de regels hard maar goed. Omdat er helaas te veel leugens en misbruik is geweest bij de voorzieningen die Nederland biedt.

Maar ik vind het niet terecht dat mensen die oprecht van elkaar houden, die een leven hebben opgebouwd, een gezinnetje hebben en gelukkig zijn uit elkaar worden gerukt. Toen ik verliefd werd op mijn vriend kwam het echt niet in mij op om even te gaan uitzoeken of die relatie die ik wilde wel haalbaar was via de wet. Natuurlijk wist ik dat hij een ama was en dat hij in een kwe woning woonde, maar wist ik veel wat dat verder precies inhield. Er zaten zoveel buitenlandse vrienden in de klas die een partner uit hun geboorteland haalden om mee te trouwen en zich hier vestigden. Naar mijn mening was er dus geen probleem, hoogstens wat extra papierwerk.

Helaas ben ik daarin te naïef geweest en is er in mijn geval totaal niks meer mogelijk door toedoen van de nieuwe regels. Ik ben 19 en kan dus nooit voldoen aan de inkomenseis van 120% van het minimumloon, mede door de zorg voor mijn dochtertje. En zelfs al zou ik eraan voldoen, dan voldoe ik niet aan de leeftijdeis van 21 jaar. Dit vind ik echt belachelijk. Mijn ouders willen garant staan voor mijn vriend en zelfs dat zou eigenlijk niet nodig zou hoeven

zijn, omdat mijn vriend een baan aangeboden heeft gekregen als verkoper bij een bedrijf dat hem goed kan gebruiken vanwege zijn beheersing van de Russische, Georgische en Nederlandse taal. Als we de regels er nog eens bijpakken en de alternatieven erbij nog eens bekijken, komt het dus op het volgende neer:

*Bewijs van duurzame relatie: wij hebben uren lange videobanden van ons samen. De bevalling waar hij bij was. Wel honderden foto's, verklaringen van mentors van de kwe woning waar hij eerst gewoond heeft, kennissen, mijn ouders, mijn vrienden die weten van onze relatie en natuurlijk ons dochtertje.

*Inburgeren: hij heeft een certificaat Nederlands, beheerst de taal goed en is ingeburgerd.

*Huisvesting: we huren al een lange periode zelfstandig een woning.

*Inkomenseis: kan ik helaas niet aan voldoen, maar zijn 2 goede alternatieven voor:

1*: mijn ouders willen garant/borg staan (kost de staat dus niks)

2*: hij kan zelf een goed betaalde baan krijgen (deze baan had hij ook genomen als ik de 120% van het minimumloon had gehad en hij daardoor kon blijven)

*Leeftijdsgrens: Houden van, is niet gebonden aan leeftijd en de gebeurtenissen in je leven bepalen je manier van denken en doen. Het zijn dus niet de jaren die ervoor zorgen of je volwassen bent. Bovendien zijn deze regels er vanaf november 2004 en begon onze relatie eind 2002.

Waarom mijn vriend onder deze omstandigheden niet kan blijven, begrijp ik niet. Ik vind het volkomen onterecht. Want als je het goed bekijkt is het enige waar ik niet aan voldoe de inkomenseis. Als het daardoor nou zo was dat het Nederland geld zou kosten, of dat hij door zijn baan een plek in zou pikken die een Nederlandse burger zou kunnen krijgen die werkeloos was, zou ik het nog een heel klein beetje kunnen begrijpen. Maar dat is niet zo. Want als ik nu 120% van het minimumloon had verdiend, had hij kunnen blijven en had hij ook moeten gaan werken, en nam hij dus diezelfde baan in. En mocht het dan nog zo zijn dat hij om wat voor reden dan ook heel misschien werkeloos zou zijn, doet hij nog geen beroep op een sociale voorziening, want mij ouders staan garant.

Als mijn vriend straks weg moet, zal dat betekenen dat ik straks in mijn eentje de zorg voor mijn dochtertje moet dragen. Ik zal voor langere tijd afhankelijk zijn van sociale voorzieningen doordat ik mijn werk moet combineren met de zorg voor mijn dochtertje. Mijn gezin zal worden ontwricht wat ook weer grote psychische problemen veroorzaakt. Die hebben weer invloed op mijn functioneren en ga zo maar door.

Ik kom in een steeds diepere put terecht. Ik wou eigenlijk mijn dochtertje niet betrekken in deze zaak, omdat ik bang was dat dat zou overkomen alsof ik haar zou gebruiken als speelbal en dat is niet zo.

Wij hebben haar omdat wij haar wilden en wij zielsveel van haar houden, omdat het onze keuze was om jong een gezinnetje te stichten. En we vinden dat het ook in haar belang is dat haar papa blijft.

Baby Donna mocht van de rechter bij het eerste gezin blijven omdat zij al gehecht zou zijn aan haar adoptie ouders. Is mijn dochtertje dan niet gehecht aan haar bloedeigen vader? Is dit nou menselijk? Is er nou echt geen mogelijkheid in dit geval? Is het dan beter om voor dat ene jaar en die 10 maanden die het nog duurt voor ik aan die eisen voldoe, ons hele gezin uit elkaar te trekken, ons hele leven op z'n kop te zetten, zodat mijn vriend net de eerste stapjes, de eerste woordjes van zijn dochtertje mist? Zodat ik nog niet voor 100% kan gaan werken door de zorg voor mijn dochtertje, zodat ik nog langer vast zit aan de bijstand? Zodat ik nog geen normale toekomst kan opbouwen. Zodat in n een nog diepere put zak. Zodat ik straks aan mijn dochter kan gaan uitleggen dat ze echt niet bang hoeft te zijn voor de

vreemde man omdat het haar papa is die heel veel van ons houdt. Maar dat hij pas na 5 jaar komt omdat er in de wet nog geen optie was voor mensen als mama die buiten de regelingen vallen en niet meer meetellen. Is het dan redelijk dat een Turkse vriendin van mij in de zomervakantie een Turkse man naar Nederland kan halen en met hem kan trouwen puur en alleen omdat ze 23 is en wel 120% van het minimumloon verdient? Terwijl wij veel van elkaar houden, al lang samen zijn en een gezinnetje hebben, maar wat minder geld hebben op dit moment? Ik dacht dat deze regels er voor waren om schijnhuwelijken tegen te gaan. Om het misbruik dat sommige buitenlanders maken van de sociale voorzieningen die Nederland biedt, tegen te gaan. Maar nu worden er gezonde gezinnen uit elkaar getrokken. Dat kan toch nooit de bedoeling van deze regels zijn?

Een paar dagen geleden hoorde ik op het nieuws over de België-route. Ik was blij dat er op deze manier toch nog een mogelijkheid is om op een minder slopende manier toch nog bij elkaar te blijven. Omdat ik blijkbaar als 19-jarige buiten de wet val in Nederland. Helaas hadden wij weer pech, omdat je voor deze route getrouwd moet zijn, en dat hebben wij destijds niet gedaan omdat wij eerst woude sparen zodat het een echt feest zou worden met alles erop en eraan. Je doet dit tenslotte maar een keer in je leven. Maar o wat heb ik een spijt dat ik het niet heb gedaan toen het nog kon!

Omdat ik mijn leeftijd tegen heb, is de politiek mijn laatste hoop op rechtvaardigheid. Rechters en dergelijke handelen naar regeltjes, de politiek maakt regels. Ik hoop daarom dat u als politicus kan inzien dat deze regels niet kunnen gelden voor alle situaties, en hoop daarom dat u mij en nog velen met mij kunt helpen, want zeg nou eerlijk: is dit nou echt rechtvaardig?

18 De dood wacht bij terugkeer naar Pakistan

Ik heb in 1999 hier in Nederland asiel aangevraagd. In de tussentijd kwam ik mijn vrouw tegen en op 5 februari 2006 zijn we 3 jaar getrouwd. Mijn vrouw is een Nederlandse ik zelf kom uit Pakistan.

Ik ben zonder paspoort in Utrecht getrouwd, mijn advocaat vindt het vreemd want voor trouwen is een geldig paspoort vereist. Maar toch zijn we getrouwd, ik moest alleen een A4tje tekenen dat ik niet getrouwd ben in Pakistan.

Mijn asielpcedure is afgelopen. Wij dachten 'dan vragen we een VTV-echtgenoot aan'. Is ook afgewezen. Reden: MVV ontbreekt.

Ik kan helemaal niet terug naar Pakistan vanwege mijn politieke activiteiten. Bovendien ben ik ook bekeerd tot het christendom en in islam staat daar de doodstraf op.

Ik heb dreigbrieven gekregen van mijn familie (neven) uit Pakistan, we hebben aangifte gedaan bij de politie.

Ik ben heel actief bij ons in de kerk, ik heb een ICT-opleiding gevolgd en geef gratis computerles aan oudere mensen bij ons in de kerk. Af en toe preek ik ook voor de jeugd en tieners. Ik ben helemaal ingeburgerd, spreek goed Nederlands, heb staatexamen Nederland als tweede taal programma 1 en 2 met succes gehaald.

Ik mocht geen Nederlands leren, want ik had een negatieve beschikking ontvangen van IND. Maar ik wou het graag en heb het ook gedaan. Mijn vrouw tikt mij nog steeds op mijn vingers, als ik een taal fout maak.

Mijn aanvraag voor buiten schuld-criteria loopt nog. We zijn vandaag (26-1-2006) met de IND en vreemdelingenpolitie naar mijn ambassade in Den Haag geweest voor een presentatie. Als ik een paspoort krijg dan zet IND mij Nederland uit.

23 Overheid kan liefde niet klein krijgen

Mijn vriend Asharf zit in Tilburg in vreemdelingendetentie. Het enige dat hij mee kan maken van mijn zwangerschap zijn mijn telefonische verhalen over mijn opzwellend buikje. Tijdens ons bezoeken, eens per week, kan hij net met zijn armen over de tafel reiken naar mijn buik. Terwijl ik 's morgens zijn hand denkbeeldig op mijn buik leg, verdiept hij zich in het boekje: het wonder van het leven. Het is niet te bevatten dat je zo'n bijzondere gebeurtenis niet mee van dichtbij mee mag maken.

Doordat er steeds weer zoveel wordt veranderd ga ik me er soms bijna bij neerleggen: de inkomenseis die steeds hoger wordt, niet kunnen trouwen, het kind niet kunnen erkennen, etc. Maar door dit soort acties besef ik het: het is niet raar om gewoon in vrijheid verliefd te worden, te gaan samenwonen en zwanger te worden. Er worden kinderen in ergere situaties op de wereld gezet, zei mijn vader ooit.

Asharf en ik zijn de laatste maanden alleen maar dichter naar elkaar toegegroeid. We zijn sterk en strijdbaar: onze liefde laten we niet besmeuren door droog beleid van de overheid. Wie denken ze wel dat ze zijn!

24 Colourful City en GAST op de bres voor opgepakte vrijwilliger

NIJMEGEN - Het Circus Colourful City (CCC) en de stichting Gast maken zich zorgen om de arrestatie van een van hun vrijwilligers. Asharf werd maandagmiddag opgepakt en dreigt het land uit te worden gezet. Beide stichtingen bekijken wat ze kunnen doen om dat te voorkomen.

Asharf komt uit Soedan en vluchtte in 1997 naar Nederland. Zijn asielverzoek werd afgewezen, maar op voorspraak van het Vluchtelingenwerk Nijmegen ligt er bij minister Verdonk nog wel een verzoek om hem pardon te verlenen vanwege zijn schrijnende situatie. "Maar of daar nu rekening mee wordt gehouden, weet ik ook niet", zegt zijn vriendin Margreet. Zij is in verwachting van hem en heeft geprobeerd een machtiging tot voorlopig verblijf voor haar partner te krijgen. "Die is afgewezen omdat mijn inkomen te laag zou zijn. Op zich is dat hoog genoeg, maar ik werk deels als freelancer. Dat deel telt de IND niet mee."

Asharf zegt te zijn gevlucht uit het leger en is bang voor een arrestatie bij terugkeer.

Margreet: "De IND vindt dat hij onvoldoende kan onderbouwen dat de autoriteiten hem nog zoeken."

De uitgeprocedeerde asielzoeker werd maandag gearresteerd vanwege een openstaande verkeersboete. Volgens Margreet heeft haar vriend de aanmaningen nooit ontvangen omdat hij als illegaal zijn verblijfsadres niet wilde doorgeven. "Nadat ik de bekeuring had voldaan, hebben ze hem vastgehouden om te onderzoeken of hij uitgezet kan worden. Dat schijnt vanwege de veiligheid in Soedan van dag tot dag te kunnen verschillen."

Guus de Klein van Colourful City zegt zich grote zorgen te maken om het lot van Asharf.

"We kunnen toch niet langer blijven rondlopen met het idee dat dit zo moet in dit land."

Frans Houtbeckers van Gast omschrijft Asharf als een actief en sociaal persoon. "Ik ga contact opnemen met Colourful City om te kijken wat we hier samen aan kunnen doen."

"Het circus Colourful City organiseert jaarlijks een groots multicultureel festival. De WHAA (Werkgroep Hulp Aan Asielzoekers) organiseert het Multicultipodium tijdens de Nijmeegse 4daagse. We werken wel veel samen.

Stichting GAST biedt eten en onderdak aan uitgeprocedeerde asielzoekers.

Bron: De Gelderlander

[Update: Asharf werd tijdelijk uit de vreemdelingendetentie vrijgelaten om bij de geboorte van zijn kind aanwezig te zijn. De baby, een jongetje, werd 4 juli geboren. Het is onduidelijk wanneer hij weer terug moet naar de detentie.]

25 Na 10 jaar vader en volledig geïntegreerd, maar toch in onzekerheid

Mijn naam is Reinou Mustedanagic-Bruinsma, ik ben getrouwd met Sead Mustedanagic. Samen hebben we 2 kinderen, een jongen van 5 en een meisje van 2 jaar. In 1998 hebben Sead en ik elkaar ontmoet en is er liefde ontstaan. In 2003 zijn we getrouwd, voor de Nederlandse wet. Sead is 10 jaar geleden gevlucht uit Bosnie. Hij is soldaat geweest in de oorlog, en nadat de oorlog verloren was, is hij gevlucht naar Nederland. Omdat de situatie daar echt niet meer veilig was.

Sead heeft de asielprocedure doorlopen en alle bezwaren gemaakt die er kon worden gemaakt. Een keer heeft hij een positief besluit gekregen, en daarna moest hij naar een commissie hem vragen stellen. Sead had geen tolk, (hij was hier nog niet zo lang) dus hij heeft er weinig van gemaakt. Uitslag negatief.

Er is nog een procedure geweest voor een twv (te werk stelling vergunning). Uitslag negatief. Hij heeft 5 jaar lang bij een bedrijf gewerkt en moest dus ontslagen worden. Op papier heeft hij een werkgarantie van zijn oude baas, zodra de procedures klaar zijn, kan hij gelijk weer aan het werk.

Sead lijdt aan PTSS (Post Traumatisch Stress Syndroom) en is hiervoor onder behandeling geweest. Tegelijkertijd is er een medische procedure gestart, maar omdat de IND zo vreselijk traag is, kwam de uitspraak ongeveer 3 jaar later. Een negatieve beslissing want ja, 'hij was nu weer gezond verklaard'.

Er is een brief geschreven naar (toen nog) Dhr. Nawijn met verzoek voor een pardon. Hier werd op gereageerd met de mededeling dat de brief naar de IND gaat en dat die een verdere beslissing neemt. De procedure loopt nog, en na twee keer negatief mogen we binnenkort weer naar een rechtbank.

Deze situatie is erg slopend, ook omdat ik financieel aan de grond zit en overal achter het net vis, omdat mijn man 'er geen recht op heeft'.

Wij zelf erg gestrest en moe. Je kunt geen toekomstplannen maken omdat je niet weet wat de toekomst is. De kinderen hebben er last van, vooral onze oudste zoon, die is erg gespannen. We worden gelukkig erg gesteund door familie en vrienden. Sead heeft geen crimineel verleden, en heeft dus geen strafblad.

Hij heeft een werkgarantie. Hij spreekt (bijna) vloeiend Nederlands. Hij verstaat en spreekt zelfs Fries. Hij heeft altijd gewerkt. Hij heeft goede sociale contacten.

Hij is het schoolvoorbeeld van integratie.

27 Getraumatiseerde peuter na inval vreemdelingendienst

Mijn naam is Saskia en ik ben al een aantal jaren samen met Vivaldo. We hebben twee kinderen: één van 3 jaar en een van 10 maanden oud.

Vivaldo is naar Nederland gekomen als asielzoeker, zo'n vijfeneenhalf jaar geleden. Hij is gevlucht uit zijn land Angola en heeft daar zijn familie en alles achter moeten laten omdat het voor hem onveilig was om daar verder te leven. In Angola heeft wel 20 jaar lang een burgeroorlog gewoed. Het is nu weliswaar voorbij, maar veilig is het daar zeker nog niet.

Vivaldo is zonder papieren naar Nederland gekomen.

Ze hebben hem hier opgevangen, voor 5 jaar onderdak gegeven en naar school laten gaan.

Nu moet hij zomaar vertrekken en zijn gezin achterlaten.

Toen ik bijna zou bevallen van ons tweede kind, was Vivaldo uitgeprocedeerd en had een afspraak bij de vreemdelingen politie, de IND en iemand van het COA. Er werd ons verteld dat Vivaldo was uitgeprocedeerd en dat hij terug moest naar Angola. Ik was natuurlijk erg geëmotioneerd. Er werd gereageerd met 'meisje maak je niet druk, je kunt gewoon een MVV voor Vivaldo aanvragen'. Maar als je met 2 kleine kinderen zit kun je bijna geen €1380,- netto verdienen, daarvoor zou ik 6 dagen moeten gaan werken. En waar laat ik mijn kinderen dan?

Vivaldo had zich inmiddels vrijwillig aangemeld bij het IOM en zich in laten schrijven voor vrijwillige terugkeer. Want je moet toch iets in deze situatie je kunt geen kant op. Ons tweede gesprek bij de vreemdelingen politie was op 11 maart. Ik was de zevende uitgerekend.

Precies op de 11de kreeg ik mijn eerste weeën en ons zoontje is de volgende middag om 13.30 geboren. Dus Vivaldo kon niet op het gesprek komen. Dat werd niet getolereerd.

Vivaldo is de woensdag daarop wel gaan stempelen in Middelburg, maar werd daar plotseling door twee agenten uit de rij gerukt. Hij rende weg omdat hij natuurlijk bang was dat hij zijn vriendin en kinderen nooit meer zou zien.

De volgende morgen werd er rond een uur of tien aangebeld. Ik dacht dat het de kraamverzorgster was. Maar nee, ons huis was omsingeld. Er stonden twee politieagenten voor en twee agenten achter het huis. Ze kwamen met grof geweld binnen, hebben Vivaldo tegen de muur geduwd, in de handboeien geslagen en op een stoel gezet. Ik werd gemaand om wat kleren voor hem te zoeken en ik moest zijn schoenen aan doen. Mijn toestand interesseerde ze niet. Het allerergste van deze situatie vind ik dat mijn dochtertje van 3 jaar er gewoon bij zat en hard begon te huilen. Het voorval heeft haar getraumatiseerd. Voor de vreemdelingendienst is het de gewoonste zaak van de wereld is om zo met asielzoekers om te gaan.

Vivaldo heeft 2 weken vastgezet en is toen gelukkig vrijgekomen. We zijn toen nog bij de IND op gesprek geweest. Daar hoorden we dat de vreemdelingendienst vertelden ons met rust laten.

Twee maanden later stond de vreemdelingendienst echter weer aan de deur, weer met vier man sterk. Ze kwamen Vivaldo meenemen omdat hij was uitgeprocedeerd. Ik heb meteen mijn advocaat gebeld en wat andere instanties, ik heb hun ook de papieren van het IOM laten zien en uiteindelijk hoefde hij dus niet mee.

Twee weken later werden we gebeld. Het was een foutje van de IND geweest.

Elke dag als de bel gaat zijn we bang. Als we vreemde geluiden horen zijn we al bang, het is echt geen leven zo in al die angst. Je eigen huis moet een veilige plek voor jezelf en je familie zijn, maar voor ons geldt dat dus niet meer. Het is nu 10 maanden later en mijn dochtertje van drie heeft er nog steeds last van. Ze is erg stil en bang geworden voor mensen die ze niet vaak ziet. Als er

iemand binnen komt, gaat ze gauw naar haar kamertje. Ze wil niet meer spelen, ze wil het liefste de hele dag op de bank liggen en ze huilt heel erg veel.

Ze beseffen in Den Haag niet wat ze ons, maar vooral kleine kinderen aandoen. Agressieve invallen laten plegen door de vreemdelingenpolitie waar kinderen bij zijn en gezinnen scheiden, zijn niet goed voor de ontwikkeling van jonge kinderen.

Vivaldo en ik zijn een nieuwe procedure gestart. Weliswaar zonder MVV, maar we hebben geen andere keus. Ik kan gewoon niet aan de inkomenseis voldoen. Dat betekent dat als Vivaldo terug moet naar zijn land, hij zijn kinderen nooit meer kan zien. Ik hoop van harte dat er snel iets gaat veranderen in het kabinet, zodat wij gewoon een normaal gezins leven kunnen hebben.

31 Asielbeleid zet koppel aan tot wanhoopsdaad

Ik ben Judith, Nederlandse en ik heb mijn Angolese vriend Matondo 8 jaar geleden leren kennen. Ik kon het met hem heel goed vinden en we hadden leuke gesprekken met elkaar. Hij heeft me het eerste half jaar niet durven vertellen dat hij bezig was met een verblijfsvergunning. En hij werd eigenlijk steeds banger om het te zeggen omdat hij dacht dat ik er dan wel een punt achter zou zetten. Maar hij wist dat hij het snel moest vertellen anders zou het niet eerlijk zijn. Dat heeft hij dan ook gedaan en ik gaf al te veel om hem om dan te zeggen; kom maar weer terug als je een vergunning hebt! Zo zit ik ook niet in elkaar.

We wonen al 7 jaar samen. Hij is hier in april 1996 gekomen en woont hier dus al 10 jaar!

We hebben moeilijke jaren gehad. In het begin gaat het wel, maar de mensen om je heen gaan allemaal vooruit in het leven. Omdat ik een vriend had die niet mocht werken en ik alles zelf moest doen, zat dat er bij ons niet in. We hebben er alles aan gedaan om voor hem een vergunning te krijgen, maar het leek iedere keer of we net buiten de regels vielen en er niet voor in aanmerking kwamen. Of we hadden er wel recht op maar dan waren de regels inmiddels weer gewijzigd.

In 2003 werd ik zwanger. Het was niet gepland omdat we geen vergunning voor Matondo hadden. Anders hadden we al eerder een kindje willen krijgen. Maar goed, het was nu eenmaal zo dus we gingen er vol goede moed tegenaan. December 2003 is onze zoon

geboren. David Mandela António heet hij. Wij zijn nog nooit zo gelukkig geweest. Matondo is echt een enorme steun voor mij geweest voor en na de bevalling! Ik had niet beter kunnen wensen. En hij is een geweldige vader!

In 2004 kregen we te horen dat er geen mogelijkheid was om een vergunning te krijgen. Het enige dat hij kon doen, is een MVV-aanvraag doen in zijn land Angola.

De manier waarop we door de vreemdelingenpolitie in Enschede behandeld zijn, is schandalig. Ze leven totaal niet met je mee. Ze zijn keihard.

Toen hebben we iets gedaan waar we tot op de dag van vandaag nog spijt van hebben. Er werd ons een kans geboden om een vals paspoort te laten maken en die hebben we aangepakt. We waren namelijk radeloos en ons leven stond op z'n kop. We dachten eventjes dat alles goed ging. We konden eindelijk verder met ons leven, we groeiden en gingen vooruit net als alle anderen om ons heen.

Matondo kon werken en ik kon eindelijk ouderschapsverlof opnemen en wat meer bij mijn zoon zijn. Hij kon zijn rijbewijs halen en een auto kopen en we waren niet meer afhankelijk van anderen. Het was heerlijk.

Ook Matondo voelde zich goed. Hij kon eindelijk voor mij en ons zoontje zorgen en ook toen hij een andere baan moest zoeken, had hij die zo gevonden. Ik vind dat hij echt heeft bewezen dat hij geen misbruik maakt van Nederland. Hij heeft geen uitkering aangevraagd. Hij heeft hard gewerkt en zich netjes aan alle regels gehouden! Hij heeft zijn examen voor het rijbewijs in het Nederlands gedaan. Dat vind ik toch wel een prestatie, want ik ben hier geboren en zelfs ik had nog moeite met sommige vragen!

Maar er knaagde altijd wel iets aan ons. We wisten dat we verkeerd bezig waren en uit ons handelen bleek ook wel dat we vroeg of laat ook wel een keer door de mand zouden vallen. Hij is op zijn werk gecontroleerd en gelijk meegenomen naar het politiebureau in Enschede toen bleek dat zijn paspoort niet goed was. Daar heeft hij langer dan 10 dagen gezeten. Hij is daar hardhandig aangepakt terwijl hij niets had misdaan. We hoopten dat hij dichtbij zou worden overgeplaatst maar het tegendeel was waar.

Hij moest naar de detentieboot in Rotterdam. Dat is voor ons tweeënhalfuur rijden met de auto voor een uurtje bezoek en vervolgens weer tweeënhalfuur uur terug!

Ik heb zelf geen rijbewijs omdat we daar nooit geld voor hadden dus ik moet elke week mijn ouders vragen om ons er naartoe te rijden.

Daar ging het erg slecht met hem. Hij was in een paar weken tijd 18 kilo afgevallen. Hij vertelde me dingen over die boot die echt vreselijk zijn.

Hij mocht maar 1 keer per dag een uurtje luchten. Er was bijna geen recreatie. Hij kreeg elke dag eten dat over datum was. Hij gaf het elke dag bij de bewaarders aan, maar de volgende dag kregen ze gewoon weer eten dat over datum was.

Als er iets was en hij verzocht om een dokter, dan werd er gewoon gezegd: 'vergeet het maar.'

Er zaten daar veel mensen die er langer dan een jaar zaten! De nacht van 9 op 10 november is er door een medecelgenoot van Matondo brand gesticht in de cel. Dat was een avond die Matondo nooit zal vergeten. Hij werd hoestend wakker van de rook. Ze schreeuwden om hulp maar pas na half uur ging er een brandalarm af! De cel ging niet open ondanks hun roepen om hulp. Er werd een slang naar binnen geduwd en ze moesten zelf het brandje maar blussen.

Ze hebben ergens een gat in moeten maken om een beetje frisse lucht te krijgen. Matondo heeft doodsangsten uitgestaan. Ook omdat de brand in Schiphol net was geweest.

Matondo had eerder tijdens een bezoek ook wel eens gezegd dat sommige jongens op de boot helemaal gek worden gemaakt. Ze kunnen niet meer helder denken en zijn de wanhoop nabij. Hij voelde zich dan ook helemaal niet veilig daar. Er is totaal geen begeleiding. Je bent net een hond die moet wachten in een hok tot hij afgemaakt wordt.

Matondo is na de brand in een isoleercel gezet tot de volgende dag. Hij heeft een pyjama gekregen van de detentieboot. Daarin is hij met de drie andere celgenoten overgebracht naar het politiebureau in Rotterdam.

Daar heeft hij 10 dagen in dezelfde pyjama rondgelopen. Hij en de anderen zijn verhoord omdat ze allemaal verdacht waren van de brandstichting. Degene die het gedaan had, had

geen goed verhaal en beschuldigde iedereen van de brandstichting. Hij heeft dan ook 2 jaar gevangenisstraf gekregen (wat ik heb gehoord). En gelukkig is Matondo vrijgesproken. Vervolgens is hij naar detentiecentrum Zeist gebracht samen met een andere celgenoot. Daar ging het een stuk beter. Ze werden allebei in dezelfde cel geplaatst. Hij mocht zelf koken en de bewaking is enorm vriendelijk en humaan. Dat is wel het laatste wat de bewaking in Rotterdam op de boot was. En dat hebben mijn moeder en ik aan den lijve ondervonden. Toen we na de Schiphol brand aan een bewaakster vroegen hoe het op de boot gaat als er brand uit breekt, begon ze gewoon te lachen. En toen we vervolgens heel fatsoenlijk zeiden dat we serieus waren, moesten we maar een brief schrijven aan de directie.

Maar goed, hij was daar gelukkig niet meer. Hij slaapt nog elke nacht pas als de anderen ook al slapen. Hij durft dus niet te slapen als er iemand wakker is omdat hij bang is voor wat een ander zou kunnen doen. Ook hier zitten heel veel mensen die er veel langer dan een half jaar zitten!

Nadat hij in Zeist was aangekomen was het wachten op zijn persoonlijke bezittingen. Daar zijn we nog steeds op aan het wachten.

Het enige wat hij inmiddels heeft gekregen, zijn wat kleren. Maar hij had op de boot nog een gloednieuwe telefoon, 100 euro, een diskman en cd's en nog meer kleren en tassen. Die hebben we nog steeds niet. We hebben alles afgebeld en Matondo heeft allerlei lijsten ingevuld en gesprekken gehad met commissies, maar niets mag baten.

Hij is inmiddels voorgekomen in Almelo voor de paspoortzaak. Hij heeft daar 2 maanden cel voor gekregen en kon die in Zeist uitzitten. Op de dag dat de straf erop zat, werd hij tot onze grote verbazing meegenomen naar het politiebureau in Rotterdam!

Dat betekende alweer dagen in een kleine cel alleen, met niets, geen raam en maar één uur op een dag je cel uit.

We begrepen er niets van en de advocaat wist het ook niet. Matondo zat voor de hoorzitting al in Zeist dus we begrepen niet waarom hij nu weer ergens anders naartoe moest.

Nu is Matondo weer terug in Zeist, maar hij zit op een andere afdeling. Daar is het weer slechter dan de afdeling waar hij hiervoor zat. Hij mag niet koken, hij moet langer in een cel zitten en de bewakers zijn weer niet zo geweldig (zacht uitgedrukt). Hij begrijpt er niets van.

Waarom is het op de ene afdeling beter als op de andere, wat is de reden daarvan?

Inmiddels zit Matondo nu 6 maanden vast. Hij heeft alle belangrijke dagen gemist. De verjaardag van zichzelf, van mij, en van zijn zoontje die inmiddels twee jaar is.

Kerst, nieuwjaar, het is heel moeilijk voor ons geweest. Maar die dagen komen nog wel weer. Het ergste wat wij allebei voelen is dat hij een belangrijke tijd uit het leven van zijn zoontje heeft gemist! Die krijgt hij niet terug.

Ik heb inmiddels geen baan meer door dit alles. En ik woon weer bij mijn ouders. We zijn weer terug bij het punt waar we 8 jaar geleden ook al waren. Het enige wat wij willen is dat wat iedereen wil. Een normaal gezinsleven.

We willen werken, een rijbewijs halen, een huisje en een auto kopen. Gewoon deel uitmaken van de maatschappij en een goede toekomst voor onze kinderen opbouwen. Het is voor mij ook wel moeilijk om bij mijn ouders te leven samen met mijn zoontje, ook al ben ik ze wel dankbaar.

Er zijn enorm veel illegale jongens/mannen die al veel langer zitten dan 6 maanden in de detentiecentra, het is gewoon niet te geloven. De manier waarop ze behandeld worden is verschrikkelijk.

Ik heb het vermoeden dat je beter behandeld wordt als je een crimineel bent dan als je een "illegaal" bent.

Dat hoort niet. Ik vind dat dit moet stoppen. Je kunt mensen niet zo behandelen zoals het er nu aan toe gaat daar. Het zijn geen beesten, het zijn mensen.

We hopen nog steeds dat Matondo zo snel mogelijk vrijkomt. We willen dan allebei meewerken aan een terugkeer naar Angola. Maar we hebben samen een leven hier in Nederland opgebouwd en je kunt niet van ons verwachten dat we alles zomaar achterlaten. We willen er alles aan doen om samen te blijven en waar dat is weten we dus niet. Maar één ding is voor ons allebei duidelijk: We zullen er samen doorheen gaan en niet alleen! Ik heb

geen baan meer dus een MVV zit er voor ons niet in. Als hij dan naar Angola moet, dan gaan we als gezin en hij niet alleen. Dat is het hele punt. Ze willen hem wel op een vliegtuig zetten, maar vergeten dat hij hier een leven heeft opgebouwd.